

Nicola May

VÄIKE NURGAPOOD KINGITUS

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

Minu perele

*Kas poeete inspireeriv imekaunis kuu
pole mitte seesama kuu,
mis paneb merevaikuse metsiku mõirgega mäslema?*

Kahlil Gibran

PROLOOG

„Rosa, Rosa! Sa pead otsemaid siia tulema!” Jacobi hääles kõlas paanika.

„Mis lahti? Kus sa oled?”

„Pubis, ülemisel korrusel. Printsess hakkab kohe poegima ja kuigi me oleme vaadanud korra või paar seriaali „Kutsuge ämmaemand”, on minu ämmaemanda-oskused mõneti piiratud. Rosa, palun tule, ma olen hädas!”

„Jacob, rahu!” vastas publiomaniku noor sõber pruunide lokkide lehvides pead raputades, hääles naer. „Printsess teab, mida teha.”

Aga kuuldes, kuidas nii Jacob kui ka tiine taks toru teises otsas ähivad, lisas ta: „Kohe tulen.” Andnud omaenda Kuuma nime kandvale taksile käsu korralikult käituda, sammus Rosa kähku nurgapoe uksele ja lõi selle enda järel pauguga kinni.

Rosa astus üles märke nii kiirel kõnnakul, et peaaegu ei märganudki, kuidas ema talle Seaspray Cottage'i nime kandva majakese aknast lehvitab. Mary Cobb, kes – seljas supermarketi vormiriietus – oli valmis Coopi tööle minema, tormas uksest välja.

„Olen tööle minemas, aga on sul hetk aega, kallike?”

„Tegelikult ei ole. Printsess hakkab kohe poegima ja Jacobiga rääkides tekkis tunne, et tema samuti.”

Mary vangutas pead. „Jacob on tõesti paras draamakuninganna.”

Rosa puhkes naerma. „Jah, ja ta ise tunnistab seda esimesena. Pean lippama ... aga kas kõik on hästi?”

„Jah, välja arvatud ilmateade. Kas sina ei kuulnud? Meie peale liigub ränk torm. Võib arvata, et meri tõuseb üle rannamüüri. Te Saraga peaksite kohvikut liivakottidega kindlustama.”

„Torm? Juulikuus? Ja nii karm? Kas tõesti?”

„No mina isiklikult ei jõua selle saabumist ära oodata. Mul on sellest neetud õhuniiskusest kõrini, see ei lase mul hingata.” Mary võttis põlletaskust inhalaatori ja raputas seda. „Hull kass Merlin on kah maja taga aias pöörasena ringiratast jooksnud ja tema juba teab, kui ilm on muutumas.”

„Okei. Lähen alla randa ja arutan Saraga, kuidas kohvikut kõige paremini kaitsta, aga ma ei saa seda teha enne, kui olen beebivorstikesed siia ilma aidanud.” Rosa asutas end minekule.

„Kui nii edasi läheb, omandad sa küla ämmaemanda kuulsuse. Sa aitasid ju ka Titchi väikese Theo siia ilma,” hüüdis Mary talle järele, kuid äkiline tuulepuhang kandis ta sõnad üle Cockleberry Bay majade katuste minema.

Mäest üles rühkides märkas Rosa, et Ritchie Rogers lööb kiirtoiduputka suurtele akendele laudu ette.

„Hommikut, Rosa!” hüüdis noormees redeli otsast. „See torm tuleb vinge. Kui meil siin viimati nii tugev torm oli, nagu seekord ennustatakse, puhus see kõik aknad eest. Olukord oli väga ohtlik, kuigi õnneks ei saanud keegi viga.”

„Tõesti? Võttes arvesse, kuidas päike ikka veel paistab, tundub see võimatu.”

„Jah. Teie, linnainimesed, pole arvatavasti õiget rannikutormi näinudki,” tõdes Ritchie naerma puhkedes. „Nüüd siis näete.”

„Mina kiirustan praegu Jacobi poole, et talle külm käterätt laubale panna. Kutsikad on kohe kohal.”

„Oh, kui põnev! Ütlen Titchile edasi. See teeb talle suurt rõõmu.”

„Kas te kavatsete siis endiselt ühe kutsika endale võtta?”

„Selline plaan on, jah.”

Just siis, kui Rosa Lobster Poti nime kandva publi ette jõudis, tõstis alt rannast tulevat kitsast tänavat mööda lõõskav tuuleiil ta õhukese suvekleidi saba üles ja paljastas ta aluspüksid.

Jacob, kes oli tema lähenemist ülemise korruse aknast jälginud, jooksis talle ukse peale vastu ning laksas õudust teeseldes käe laubale. „Just nagu sellest veel ei piisaks, et ma pean siin sünnitava emasega tegelema! Nüüd vahi veel ka teise emase aluspesu!”

Rosa puhkes naerma. „Rahune maha, vanaisa.”

„Kuidas sa julged!” torises neljakümnendates eluaastates nägus publiomanik Rosat uksest sisse lastes.

ESIMENE PEATÜKK

Rosal oli tegu, et kuulda sõbranna ja kohviku ROSA'S – mida varem tunti nime all Coffee, Tea or Sea – kaasomaniku Sara häält. Kaldale uhtuvad lained ja paduvihm, mis oli just hakanud kohviku klaasist fassaadi vastu trummeldama, tegid sõnadest arusaamise võimatuks, kuigi nad seisid lähestikku. Meeletu tuul oli juba kohvikusildilt apostroofi minema pühkinud.

„Mul on nii hea meel, et sa oled siin,“ lausus Sara tänulikult. „Sellist tormi pole näinudki.“

„Nii on,“ tõdes Rosa noogutades. „Ja veel nii ootamatult. Täielik hullumeelsus! Poisid on ka muidugi just siis golfiväljakul, kui meil neid kõige rohkem vaja on. Ma ei saa Joshi kätte, ta telefon on välja lülitatud.“

„Pole hullu. Minul õnnestus Alec kätte saada, nad vaatavad, kas neil õnnestub tagasiteel liivakotte hankida. Alec ütles, et nad olid sõna otseses mõttes nagu lapsed esimese välgusähvatuspeale ülepeakaela tagasi auto juurde lidunud.“

Kuigi oli suvine õhtupoolik ja kell alles neli, oli õues peaaegu pime. Sara kiljatas, kui kohvikut valgustas ühtäkki tohutu suur välgunool, mis oleks nagu tantsinud ohtlikult mustal silmapiiril. Välgule järgnes kohemaid kõva kõuekõmin, mis pani kogu puitehitise värisema.

„Ma üritasin rahulikku häält säilitada, kui tegin külastajatele ettepaneku koju ära minna, sest mul oli vaja asuda kohvikut kindlustama, aga ma olen alati äikest kartnud.“ Sara võbistas õlgu. „Isegi South Cliffs Today reporteri hää l kerkis esimese välgu peale. Ma ei saa aru, miks saadetakse tormi saabudes vae sed reporterid paduvihma või raju kätte või orkaani silma, kui

nad võiksid kommenteerida seda siseruumides, näiteks akna ees seistes. Aga ma kaldusin teemast kõrvale.”

„Pole midagi hirmutavamad või võimsamad kui oma kõige karmimat nägu näitav Loodus,” ütles Rosa ema Devoni akt-senti järele ahvides, kuid vaatas seejärel kohvikus ringi, otsi-des pilguga võimalikke ohuallikaid juhuks, kui tulvavesi peaks kohvikusse sisse pääsema.

Rosal oli ikka veel raske uskuda, et tema armas abikaasa Josh oli investeerinud kohvikusse, mille tulemusena ta oli nüüd Sara äripartner, nii et lisaks oma armastatud nurgapoe juhti-misele – mille ta oli pärinud poolteise aasta eest salapäraselt heategijalt, kes osutus tema vanavanaisa Nediks – võis ta nüüd ka osaajaga kohvikut pidada.

„Kus Kuum on?” küsis Sara.

„Helistasin Titchile ja palusin, et ta koera enda juurde viiks. Aga ma ei peaks muretsema mitte Kuuma, vaid tema karvase sõbratari pärast, kes oli just poegimas, kui sa mulle helistasid. Jätsin Jacobi ja Raffi vaatama YouTube’i videot, milles õpetat-akse, kuidas taksikutsikate sünni juures abiks olla, lisaks sellele tuleb neil Koledat ja Mehist sünnitustoast eemal hoida. Looma-arst Vicki oli ühe teise erakorralise patsiendiga hõivatud.”

„Kujutan nende paanikat ette,” tõdes Sara.

„Jumal tänatud, et Raff on seal, tema on selles suhtes mõist-likum pool. Küllap ta saab hakkama. Guugeldasin, mis peaks edasi saama, ja paistis, et kõik läheb plaanipäraselt.”

Rosa kontrollis, et kohviku punase-valgetriibuline varikatuse on kindlalt kinnitatud ning kõik masinad välja lülitatud ja juhtmed maast üles korjatud. Ta koristas laudadelt teeküünal-de alused, pakkis kastidesse raamatud riulist „Lugege meid, pange meid tagasi, tooge meid juurde!” ja tõstis kastid jäätise-külmikule.

„Okei, mis me nüüd edasi teeme?” küsis Sara nõudepesumasinat tühjemadama asudes.

„Tee see töö lõpuni ja siis tõstame toolid laudade peale.” Rosa oli oma kahekümne seitsme eluaasta kohta üllatavalt kaine mõistusega. „Helista uuesti oma Alecile ja uuri, kas neil õnnestub kuskilt telliseid või puuplokke kaasa võtta, et saaksime masinad põrandapinnast kõrgemale tõsta.” Ta telefon helises, mille peale ta lisas: „Pole vaja, Josh helistabki juba mulle ise.”

Rosa abikaasa hääles kõlas mure. „Lihtsalt uskumatu! Kallike, kas teiega on kõik hästi?”

„Jah, meiega on kõik kombes, kui kaugel teie olete?”

„Selles just asi ongi: mäe otsas bensiinijaama juures on puu tee peale langenud, nii et me peame auto siia jätma ja jala edasi tulema. Seega kahjuks ei mingeid liivakotte. Kas meri on tõusnud?”

Sara kiljatas taas, kui kõuekärgatus pea kohal kõmises. Ja siis: „Appi! Vesi tuleb sisse! Rosa, ma kardan!”

„Kuulsin.” Josh jätkas juba tungivamal toonil: „Rosa, minge kohe kohvikust ära üles mäkke. Kahjudega saame hakkama, aga teie olete asendamatud. Kas Kuum on turvalises kohas?”

„Jah, ta on Titchi juures. Josh, ära muretse, me hakkame kohe minema – kohtume kodus. Ja olge teie ka ettevaatlikud.”

Nüüd keerles nende jalgade ümber räpane vesi, mis meenus vaenlast taga ajavat meeletult vihast madu. Ja siis kustusid järgmise tohutu välgusähvatus peale kohvikus tuled ning seekord kiljatasid mõlemad naised.

„Tule, Rosa!” Nad sumpasid teineteisel käest kinni hoides ukseni ja tirisid selle lahti. Mere mühin oli kõrvulukustav ja näkku peksis kiviklibuna terav vihm. Isegi kajakad olid mõistlikkust ilmutanud ja sisemaale suundunud.

Tänulikud, et nad olid märke viivale tänavale jõudnud ja jalge all oli kindel maa, seisis nad seejärel silmitsi mitte üksnes mäest alla pahiseva veega, vaid ka naisega, kes oleks nad mäest alla tormates peaaegu jalult pühkinud.

„Pidage!” karjus Rosa. „Mida te teete? Äрге minge alla randa, see on liiga ohtlik.”

„Mu nelja-aastane pojapoeg!” karjus hirmunud naine hingetult vastu. „Ta on seal all ja mina ei oska ujuda.”

„Mida? Kas laps on rannas?”

„Vesi viis ta mäest alla.”

Rosa viskas pikemalt mõtlemata oma käekoti Sarale ja jooksis tagasi mere poole, hüüdes üle õla: „Teie püsige siin!”

„Rosa, ei!” karjatas Sara. „Meri on liiga ohtlik! Me peaksime rannavalvesse helistama.”

Rosa polnud elu seeski nii kiiresti jooksnud. Rannamüüri jõudes kiikas ta tormi kummastavas pimeduses üle selle serva ning vaatas otsival pilgul lainetes ühele ja teisele poole. Märgates väikest üles-alla hüplevat pead, haaras ta rannamüüri külge kinnitatud päästerõnga ja viskas selle ettevaatlikult, et see lapsele vastu pead ei kukuks, poisi suunas, hüüdes: „Hoi sellest kinni, väikemees!” Ja mõtlemata iseenda turvalisusele, hingas ta seejärel sügavalt sisse, ronis üle müüri ja hüppas juba vööni ulatuvatesse mustadesse lainetes. Ta jõudis hoovusega võideldes poolenisti uppunud lapseni, pani talle päästerõnga ümber, kuid siis lõi tohutu suur laine neil üle pea. Võttes kokku kogu oma kehalise ja vaimujõu, õnnestus Rosal nii lapsest kui ka päästerõngast kinni hoida. Seejärel õnnestus tal imekombel ja rannamüüri serva vältides koos lapsega Ship Inni parkla suhtelisse turvalisusesse surfata. Ka parkla oli vee all, aga seal ulatus vesi üksnes pahkludeni.

Läbimärjal ja vankuval Rosal läks korda päästerõngas lapse ümbert ära võtta ning ta surus kõõksuva ja hirmust kriiskava poisi tugevasti enda vastu. Lapse hambad plagisesid külmast ja šokist. „Kõik on hästi, pisike,” rahustas ta last. „Vanaema on kohe siin.”

Sel hetkel söötsid Josh ja Alec kohale. Nad olid tee peal Saraga kokku sattunud ja saanud teada, mis sünnib.

„Pagana pihta, Rosa!” Josh oli täiesti endast väljas. Rosa pruunid krussid juuksed olid sorakil, suvekleit liibus ta õblukese keha külge tihedamini kui laps ning ta värises nagu haavaleht.

Kui järgmine tuulepuhang oleks nad peaaegu jalult pühkinud, võttis Josh nutva lapse sülle ja andis Alecile. Suurt kasvu Alec tõstis lapse oma laiadele õlgadele ning haaras käest kinni hüsteerias ja kokkukukkumise piiril vanaemal, kes oli nüüdseks alla randa jõudnud. Kohutav katsumus oli tänu Rosa kiirele mõtlemisele ja vaprusele õnneliku lõpu saanud.

Võtnud abikaasa nagu väikese beebi oma ragbimängija tugevatele kätele, kallistas Josh teda hetke kõvasti. „Nii, katsume nüüd kähku mäest üles saada!” kamandas ta läbimärga šokis seltskonda mere äärest eemale, kõrgemale maapinnale tüürides.

TEINE PEATÜKK

Rosa ärkas kajakate kisa peale. Ta ligemale meeter üheksakümne nägus abikaasa toetus ühele õlale ja vaatas teda. Magamistoa kardinat pilu vahelt imbus valgust sisse.

Nad olid otsustanud pärast pulmi nurgapoe tagasihoidlikku kahe magamistoaga korterisse elama jääda. Rosale meeldisid korteri kuninganna Victoria aegsed omapärased jooned, aga Josh oli nõudnud, et vannitoas tuleb remont teha, avokaado tooni pott ja kraanikauss valgete vastu vahetada ning uued plaadid panna. Ülemise korruse köök toodi moodsate hallide kappide ja graniidist töötasapinnaga samuti kahekümne esimesse sajandisse. Rosale meeldis endiselt elutoast avanev rõdu ja ta nõudis, et selle sepiipiirded peavad alles jääma. Josh jäi selle kompromissiga suurima rõõmuga nõusse.

Kuigi Rosale meeldis siin elada, oli ta elevuses mõttest kolida lähedal asuvasse maalilisse Polhamptonisse, kuhu neil oli plaanis osta maja, kus on rohkem ruumi ja kust avaneb loodetavasti ka vaade merele. Samuti ei jää ta taga nutma korterist alla poodi viivat treppi. Teist nii järsku treppi ta ei teadnudki ning ta oli hämmeldunud, et vanavanaisa Ned oli suutnud seal kuni üheksakümnendate eluaastateni välja elada.

Vahel oli Rosal endiselt raske uskuda, et veel kõigest kahe aasta eest üüris ta tuba Joshi Londoni East Endis Whitechapelis asuvas majas. Tol ajal polnud tal raha, tööväljavaated olid nigelad ja tulevik paistis tume – pärast rasket lapsepõlve oli ta sellega harjunud. Nüüd on tal õdus kodu ja oma ettevõtte ning lisaks kõigele on ta abielus Joshiga, kes on tõeline aare, ning

neid ootab ees helge tulevik. Ta oli iga päev tänulik armastuse ja turvatunde eest, mis teda nüüdsel ajal valdas.

„Ja siin ta ongi,” lausub Josh õrnalt. „Cockleberry Bay väike kangelanna.”

„Oeh,” ägas Rosa, pannes käe sidemes põlvele. „Tean küll, et mul on mõningad haavad ja sinikad, aga kogu mu keha teeb valu. No ma käitun ikka nagu tõeline tita. Tere hommikust, abikaasa!”

Josh suudles teda. „See, et sa ei joo enam nagu meremees, ei anna sulle veel alust arvata, et suudad meremehe kombel ujuda – liiatigi veel sellise ilmaga.”

„Häh!” Rosa nägu tõmbus mossi. „Mul polnud aega, et võtta käsiraamat ja tutvuda kõigi turvameetmetega. Ja sinule ju meeldib, et ma enam ei joo.”

Mees kallistas Rosat. „Minu pisike kallike. Nii tundlik ei maksa ka olla. Sa ju tead, et meeldib, aga üksnes sellepärast, et nüüd, mil sinus pole enam alkoholideemonit, oled sa palju rõõmsameelsem.” Ta suudles Rosat pealaele. „Oh, kuidas ma sind armastan, Rosa Smith. Palun ära aja mulle enam kunagi sellist hirmu nahka.”

Rosa tõmbus eemale ja haigutas häälekalt. „Kuidas, muide, poisikesel läheb? Ja kas sa tead, kes nad üldse olid?”

„Pole aimugi, Alec hoolitses nende eest. Küllap puhkajad.”

Rosa ajas end istuli. „Nii. Tuleb alla randa minna ja vaadata, kui suurt kahju kohvik on kannatanud.”

„Kiiret pole kuskile. Mis tehtud, see tehtud. Täna paistab päike, nii et kuivamisprotsess on juba alanud.”

„Sa ju tunnend mind – minul on vaja üles tõusta ja asuda probleeme lahendama. Uskumatu, et ma niisuguse tormitulega magama jäin. Ja milline vihm! Londonis me küll sellist ilma ei näinud.”

Sel hetkel paterdas Kuum elutoast oma korvist magamistuppa. Ta oli hääli kuulnud ja mõistis, et hommikusöögi aeg on käes. Josh tõstis ta voodile. „Meie pisike vorstike,” ütles ta nagu taksi sametise kaela vastu peites ja koera lõhna sisse hingates. „Ole emmega õrn,” hoiatas ta koerakest, „ta jalg on haige.” Kuum ukerdas nende peal voodis ringi ja tõi kuuldavale haugatuse.

„Tule siis, vennas, anname sulle süüa ja seejärel lähme õue, et oma valdused üle vaadata.” Kuuldes sõna „õu”, läks koer elevile.

„Oh sind küll!” Josh kallistas erutatud koerakest. „Oota mind ka!” ütles Rosa. „Ma sain üksnes meremüüril pisut kriimustada ja mul on vaja teada, mis sünnib.” Siis aga vajus ta uuesti padjale. „Kuid ma olen tõesti väsinud.”

Josh pani koera põrandale ja toetas käe hellalt Rosa käsi-varrele. „Selles pole midagi imelikku. Küllap sul on järelsokk.”

Trill! Poeukse kellukese helin andis märku, et keegi on müügisaaali sisenenud. Poe võti oli kõigest kahel inimesel.

„Rose? Josh? Kas olete ärrganud? Ma tulen üles,” kostis alt Titch Whittakeri Devoni aktsendiga hää. „Katke end kinni.”

Üheksateistaastane Titch marssis magamistuppa. Lühike-seks lõigatud heledate juuste ja suurte rindade tõttu, mida katis liibuv punane T-särk, paistis ta arvutimängu kangelasena. Tollest päevast saati, kui nad olid Rosa Cockleberry Baysse saabudes Ship Innis kohtunud, polnud Titch sõbrannat tema õige nimega kutsunud. Sarnaselt hüüdnimega Rose oli sellest kohtumisest alguse saanud ka nende väga tugev sõprus.

„Nägin just su ema,” ütles ta Rosale, kui Josh läks koera rõdule pissile laskma. „Ta on hommikupoolikul poes tööl. Saadab sulle tervisi ja ütles, et astub pärastpoole läbi. Kuuldavasti on all mere ääres päris suured kahjustused ja rand ise on

räämas. Kui vajad kohvikus abi, siis tulen pärast poe sulgemist sulle appi.” Kui koer tagasi tuppa tuli, võttis Titch ta sülle, kallistas teda ja jätkas: „Päike on taas väljas, nii et poes tuleb arvatavasti tihe päev. Liiatigi on meil nüüd müügil ka täispuhutavad loomad. Minule meeldib kõige rohkem papagoi.” Ühtäkki jäi ta vait ja pahvatas: „Oh kurat, unustasin täiesti ära ...” Ta jäi hingetuna vait.

„Rahu, kallike, sa võid niimoodi plahvatada.” Rosa ajas end voodist välja ja koer vingerdas end Titchi sülest maha.

„Sa ei arva elu sees ära,” teatas Titch tähtsalt. „Sind mainiti hommikustes uudistes.” Ta jätkas uudiste lugejat imiteerides: „Tänase päeva kangelane on kohalik poeomanik Rosa Smith, kes päästis puhkusele tulnud Londoni perekonna väikese lapse.” Ja mina jäin kõigest ilma! Theo ei tahtnud magama jääda, äike hirmutas teda ja tema nutt summutas suurema osa ööst tormi hääled.” Ta haigutas pikalt. „Ma olen omadega täiesti läbi. Mis siis juhtus?”

„Sa oled alati rääkinud, et saad kunagi kuulsaks.” Josh toksas öösärgis mööduvat Rosat õrnalt ribidesse.

„Mina eelistaksin olla kurikuulus. Aga ... kuule, Titch, see polnud midagi erilist. Üks pisike paisati merre, õnneks ei saanud ta eriti haiget. Mina hüppasin sisse ja jõudsin temast enne kinni haarata, kui laine taandus ja oleks ta kaldast kaugele merre viinud.”

„Sa oled ikka tõesti peast segi. Aga ole sa kiidetud. Ja jumal tänatud, et su käsivars terve on, vastasel juhul oleksid Nemo kombel ringiratast ujunud.”

Kuigi Rosale meenus, kuidas ta oli tol ajal, kui ta veel joonud oli, West Cliffi kaljudelt alla kukkunud ja käsivart vigastanud, õnnestus tal sellelegi vaatamata Titchi sõnade üle naerda.

„Sa veel näed: Gazette tahab ka kindlasti artikli avaldada. Torm Cockleberry Bays ja sellele lisaks veel dramaatiline päästeoperatsioon – see tähendab kindlasti vähemalt kuue lehekülje pikkust artiklit ja mingisugust autasu,” märkis Titch turtsatades, aga jätkas kohe: „Nii, ma teen poe lahti.” Ta läks trepist alla, lauldes valju häälega „Tell Me Why I Don’t Like Mondays”.

Rosa ronis muheledes tagasi voodisse ja sättis end sisse oma mehe sooja keha vastas. Josh oli samuti tagasi voodisse pugenud. Koer sibas voodi ette ja tõi kuuldavale haugatuse, mis pidi tähendama „tõuske üles ja viige mind ometigi õue!”, häirides sellega õdusat hetke.

Rosa laskis käe voodi kõrvale rippu, et kärsitu koer saaks ta kätt lakkuda, lasi kuuldavale rahuloleva oige ja sulges silmad, kuid avas need ehmatades uuesti. „Oh ei! Persse!”

„Mis on, ingliske?”

„Olin Jacobi ja tema kutsikad täiesti unustanud.”

KOLMAS PEATÜKK

Enne kui minna Lobster Poti kutsikaid uudistama, pidid Rosa ja Josh vaatama, mis kohvikus oli aset leidnud. Kui nad kohale jõudsid, meenutas rand sõjatandrit. Rosa polnud elu sees midagi niisugust näinud – randa oli uhutud nii palju prahti, et seda oli võimatu ära tunda. Kõige rohkem hämmastas teda aga, kui palju seal vedeles plastpudeleid ja tamiili, mille külge oli takerdunud adru. Kõige selle seas oli isegi surnud kalu ja linde ning osa häälitsevaid linde oli veel elus ja püüdis end tiibadega pekseldes vabaks saada. Õnneks hoolitsesid nende eest inimesed, kes kandsid rohelistes ja valgetes värvides T-särke, millel oli mingisugune logo.

Paistis, et ligemale pool Cockleberry Bay asukaist oli samuti appi tulnud. Mõni oli asunud prahti hunnikutesse sorteerima, mõni tassis kohale tormi minema lükatud prügikaste. Ship Innis koristati tormituultest katki pekstud akende maha pudenud klaasi.

Sara tervitas Joshi ja Rosat kohviku uksele ja laskis nad sisse.

„Kuidas sa, sõbrake, end tunned?“ küsis ta Rosalt, kallistades esmalt Rosat ja siis Joshi. „Sa olid uskumatult vapper. Mina poleks küll sellega hakkama saanud.“ Rosa tugevus ja kindla-meelsus üllatas Sarat ikka ja jälle. Ta kirjutas selle Rosa laste- ja asenduskodudes veedetud karmi lapsepõlve arvele. Mõni teine inimene oleks mitu nädalat uhkustanud, kuidas hüppas tormis-esse merre ja päästis lapse, aga mitte Rosa.

„Pole hullu. Põlv on marraskil ja ma olen pisut väsinud, aga see on ka kõik. Kui kohutav, et nii palju linde on viga saanud,“

kurtis ta ohatas. „Ja kuidas kogu see plastik on üldse merre jõudnud?”

„See on hea küsimus.” Sara sidus erekollase põlle ette. „Aga hea algus seegi, kui me kõik üritame oma osa anda. Me peame lõpetama kõige jaoks plastiku kasutamise. Ükspäev nägin isegi bambusest hambaharjade reklaami.”

Rosa noogutas ja vaatas tõsisel pilgul õue. „Mida me küll oma planeediga teeme?” ohkas ta.

Sara korjas põrandalt üles kiletatud menüükaardid. „Võib-olla tuleks ka neid vähem trükkida?”

Josh oli kööginurgas masinate kontrollimisega ametis.

„Kuidas on?” küsis Rosa, märgates saali ühes seinas katkist akent, kust vihma oli sisse sadanud, ja klaasikilde põrandal. „Nii, ma koristan killud ära ... ja põrand on räpane.” Ta läks kapist harja ja prügikühvli ning ühtlasi ka moppi ja ämbrit tooma. Pühkinud klaasikillud kokku ja valanud need prügikasti, tõmbas ta enne pesema asumist kogu põranda harjaga üle.

„Meil vedas,” ütles Josh. „Mulle tundub, et veetase jõudis just siis haripunkti, kui too väikemees merre uhuti. Paistab, et siin ei tõusnud vesi üle paari tolli, nii et kõik masinad on õnneks töökorras. Kohviku põrand on niikuinii mõeldud märgi jalatõusid taluma, nii et jätame vast ukсед ja aknad paariks tunniks lahti. Täna ilмага peaks ruumid üsna kiiresti ära kuivama.”

„See on küll suur kergendus.” Sara asus masinaid sisse lülitama. „Pakume vabatahtlikele omalt poolt sooje jooke ... ning kuigi ma tunnen seda öeldes süümepiinu, on meil ka ohtralt pudelivett. Sobib?”

„Aga muidugi,” kinnitas Josh kohemaid. Rosa noogutas heakskiitvalt. „Laoruumis on kaanega papptopse.” Josh vaatas ringi. „Ja ainult üks aken on katki. Uskumatu! Kui vaja, võime kindlustuselt hüvitist nõuda, aga samas võime selle tõttu oma

heast tariifist ilma jääda. Uurin, kas kellelgi satub olema laaujuppi, millega auk praeguseks kinni lüüa.” Josh sügas pead. „Kus suur mees täna hommikul on?”

„Tal oli hommikul paar klienti, ütles, et astub hiljem läbi.”

Alec Burton oli nõustaja ja teda kutsuti suureks meheks sellepärast, et ta oli ligemale meeter üheksakümmend viis pikk ja oligi väga suur. Oma paksude punakaspruunide juuste ja habemega meenutas ta Šoti gladiaatorit.

Alec oli aidanud Rosa aasta algupoolel üle väga raskest perioodist, kui Rosa võitles alkoholideemoni ja enesehinnanguprobleemidega. Lisaks sellele, et Rosa tuli sellest välja tugevamana, oli tema suhe Joshiga nüüd parem ja ta oli üle saanud ka armukadeduse probleemist. Tänutäheks oli Rosa mänginud suurima rõõmuga Cupidot Aleci ja Sara vahel, kel olid oma probleemid: nimelt tuli Saral leppida oma elukaaslase varajase surmaga. Paistis, et Alec ja Sara olid täiuslik paar ja ühtlasi ilmekas tõestus, et armastust võib leida ka hilisemas eas.

„Alec oskas eile õhtul tolle naise ja ta lapselapsega nii hästi ringi käia,” jätkas Sara. „Ta on lihtsalt imeline inimene.”

„No vaata nüüd ennast – milline armastus ja härdameelsus,” märkis Rosa naerdes.

„Ja selle eest tuleb mul sind tänada. Sellest pole veel kolme kuudki möödunud, aga ma pean tunnistama, et olen üsna armunud.”

„Nii et vanades koertes on veel särtsu?” aasis Josh.

„Härra Smith, aitab sinu teravmeelsustest! Võta teadmiseks, et viiskümmend on uus kolmkümmend.” Tänu loomulikule ilule, heale figuurile ja trendikatele riieteile paistis Sara märksa noorem välja.

„Kui nii edasi läheb, kolite varsti juba kokku,” nöökas Rosa.

„Eee ... tegelikult sel nädalavahetusel.” Sara punastas.

„Tõesti või? Ja sa hoidsid seda salajas?”

„Kui mulle omal ajal öeldi, et sa tunned ära, kui inimene on õige, oli mul tavaks selle peale naerda, et mida nad nüüd sellega öelda tahavad. Jah, ma armastasin Steve'i, aga see oli pikka-mööda arenenud armastus. See tunne praegu on mind tormina kaasa haaranud ja ma ei kahtle hetkekski, et see mees on See Õige.”

„Mul on su pärast nii hea meel,” ütles Rosa, valades ämb-risse sortsu põrandapesuvahendit.

„Jah, rõõm kuulda. Alec ei maininud samuti teie kokku kolimist.” Josh paistis neid sõnu öeldes pisut pahanegi olevat. Nad olid Aleciga lühikese ajaga headeks sõpradeks saanud, aga Alec polnud seda uudist temaga jaganud. „Andke teada, kui kolimise juures abi vajate.” Josh asus lahustuvat kohvi papp-topsidesse tõstma, Rosa pesi põrandat ja koristab kohvikut.

„Räägi siis tollest naisest ja väikesest poisist,” palus Rosa.

„Naise nimi on Tina Green ja poiss on tema pojapoeg Alfie. Nad räägivad samamoodi nagu sina – läbi ja lõhki Londoni inimesed. Olid siin puhkusel, peatusid mäe otsas karavanipark-las. Kuna tänav oli blokeeritud, võttis Alec nad ööseks enda juurde. Tina tahtis sind näha ja tänada, aga neil olid rongipile-tid Londonisse broneeritud ja tal polnud võimalik neid muuta. Loodetavasti pääsesid nad vähemalt jaama.”

„Õige jah, unustasin maha langenud puu päris ära. Küllap sellepärast ongi nii palju inimesi koristustöödel abiks, et nad ei pääsenud tööle.”

„Vabandage palun ...” Rosa tõstis jämedat häält kuuldes pea. Teda tervitas kahekümnendates eluaastates noormees, kelle nägu oli päevitunud ja pikkade pruunide lokkide peale oli trendikas triibuline rätik seotud. Ta kandis bermuudapüksid

välja – nagu eurooplane, mitte nagu inglane. Peopesad püksisäärtesse pühkinud, andis ta Rosale kätt. „Tere! Mina olen Nate.”

„Tere!” Noormehe kätt surudes läbis Rosat imelik tunne, just nagu ta tunneks teda juba. „Kas me oleme varem kohtunud?”

„Ei, kahtlen selles. Mina töötan koos nende kuttidega, nüüdseks juba paar aastat.” Ta osutas T-särgile, mille rinnal oli Sea & Save'i logo. „Põhiliselt tegutseme põhjarannikul, aga nägime ilmateatest, et tormi silm tuleb siia, ja olime valmis kohe hommikul kohale tulema.”

„Teie töö on väga õilis.”

„Jah, ja mehed on toredad. Mu ülemus palus uurida, kas meil on võimalik juua saada, aga oleks lihtsam, kui tooksite joogid välja, et me ei peaks tööd katkestama. Me loomulikult maksame selle eest.”

„Me juba tegelemegi sellega ja me ei võta teie käest pennigi. Paneme välja laua ja palun öelge teistele ka edasi, et kõik võivad sealt võtta. Me teeme juusturulle ka.”

„Väga lahke teist.” Nate naeratas talle pikalt ja lahkus siis kiiruga kohvikust.

„Vaata kui kohmetuks päästemeeskonna omad sind muudavad,” märkis Josh abikaasat põsele suudeldes.

„Mind? Kindlasti mitte. Kuidas see ütlemine oligi: milleks süüa burgerit, kui mind ootab kodus steik?” aasis Rosa, jätkates pooleli jäänud tööd.

Jätanud põranda kuivama, viis Rosa parasjagu kohvitopse õue lauale, kui kohvikust möödus Ship Inni omanik, valgete juustega Sheila Hannafore. Need kaks naist ei talunud teineteist silmaotsaski üsna mitmel põhjusel, aga viimane neist oli Sheila kindel veendumus, et Rosa oli tema noorima poja

Lucase Cocleberry Bayst minema ajanud. Rosale endale teadmata oli see just nii olnudki.

Rosa märkas, kui kõhn ja stressis Sheila teda nipsakalt tervitades paistis. Kuigi Sheila lähenes seitsmekümnele, oli ta ikka välja näinud hea ja reibas – küllap tänu uutele hammastele ja kosmeetilisele operatsioonile, mille eest ta oli maksnud mehelt päranduseks saadud rahaga –, täna aga ei näinud ta sugugi hea välja.

„Tere, Sheila,“ vastas Rosa. Nad polnud mitu kuud sõnagi vahetanud ja Rosa imestas, mis siis nüüd lahti on.

„Sellist tormi pole ma pole kogu siin elatud aja jooksul veel näinud. Loodetavasti pole teie kahjud väga suured?“ küsis Sheila.

„Eee ... ei, meil vedas. Ja sul endal?“

„Paar akent on katki, aga see pole veel maailma lõpp. Olin valmis palju hullemaks, nii et ma ei kurda. Aga ma ei tulnud siia lobisema.“

Oeh, milline kergendus! Taas normaalne olukord, mõtles Rosa, kes oli Sheila viisakusavalduste peale pisut närvi läinud.

„Kas sa mu Lucasest pole viimasel ajal midagi kuulnud?“ küsis Sheila.

Rosa ohkas. Teda häiris juba pelgalt naise noorima poja nime mainimine. Ta polnud Lucasest sõnagi kuulnud pärast eelmise aasta jõulude aegu aset leidnud kohutavat intsidenti, kui Josh oli ära ja Rosa oli end täis joonud ega teadnud hiljem, kas ta oli Lucasega maganud või mitte. Too intsident oleks peaaegu ta abielu lõhkunud ja oli üks peamisi põhjuseid, miks ta joomisega igaveseks lõpu tegi.

„Ei ole. Kas temaga on kõik hästi?“ Rosat häiris, et see talle nii palju korda läks.

„Sellepärast ma seda *sinu käest* küsingi. Ma ei tahtnud seda teha, aga arvasin, et sa nuusid ikka veel tema ümber. Ta ütles, et võib suvel siia tulla, kogu lugu.”

„Tal pole tavaks telefoni kogu aeg sees hoida.” Rosat häiris ka see, et ta paljastas naise armastatud poja kohta veel ühe infokillu.

Ta kuulis, kuidas Josh ja Sara kohvikus lobisevad ning naeravad.

„Noh, sina tead seda arvatavasti väga hästi,” nähvas Sheila. „Loodetavasti on abielunaise-elu sinu vastu armuline,” olid ta viimased sarkastilised sõnad, enne kui ta kannal ringi keeras ja üle risu täis ranna tagasi publi poole marssis.

Josh oli jutuajamise lõppu kuulnud ja ilmus uksele, küsides: „Mida *tema* tahtis?”

„Oh, ei midagi erilist. Puhas uudishimu, tahtis näha, mis meie kahjud on. Küllap loodab meie kundesid üle lüüa – tead ju küll, milline ta on.” Rosa üritas Lucast oma mõtetest minema peletada. Tal oli selge, et see, mis nende vahel oli olnud, on nüüd läbi, aga ta muretses Lucase pärast ikkagi. Keerates näo päikese poole ja visates peast mõtted nägusast torumehes, pomises ta: „Uskumatu, kui kiiresti võib ilm muutuda. Nüüd on taas suvi. Ja tuul on ka meeldiv vaheldus.”

„Jah, täiuslik päev. Võib isegi juhtuda, et ajan pärastpoole Speedod jalga.” Josh laksutas talle silma tehes keelt.

„Milline rõõm meile kõigile.” Rosa puhkes naerma.

„Sa ju tunnend mind: alati valmis daamidele rõõmu pakuma ... Igatahes nüüd, kus kõige hullem on ära koristatud, ütles Sara, et ta saab oma vahetuse lõpuni üksinda hakkama.”

Sara tuli oma nime kuuldes uksele ja ütles: „Jah, minge aga. Kasutage veel võimalust koos olla, nii palju kui saab.”

„Mida sa sellega tahad öelda?” küsis Rosa. Ta kulm läks kipra, mille peale tilluke välgunool ta vasakul põsel samuti kortsu tõmbus.

Sara tegi grimassi. „Vabandust ... ma ei teadnud. Lähen tagasi sisse.”

„Josh?” küsis Rosa pead küljele keerates.

„Tule nüüd, kaunitar. Jacob kutsus meid oma uustulnukaid vaatama. Lähme.”

Mäest üles minnes võttis Rosa mõlema käega Joshil käe alt kinni. „Abikaasa, palun räägi mulle, mis sünnib.”

NELJAS PEATÜKK

„*Ciao-ciao!*” Kenade näojoontega itaallane, kelle nimi oli Raffaele, jagas nii Rosale kui Joshile kolm põsesuudlust, enne kui ütles: „Vabandust, aga ma pean minema.” Ta osutas oma kokariietele. „Meil on täna lõuna ajal maja rahvast täis. Tema Lordlik Kõrgus on Tema Leediliku Kõrguse Printsessiga ülemisel korrusel.” Ta vehkis elavalt kätega ja tema aktsent muutus tugevamaks. „Teate ... ta on neist pisikestest nunnudest täiesti sisse võetud. *Per favore* – minge aga üles!” Ja siis kadus Raff tagasi publi kööki.

Josh ja Rosa tormasid võidu trepist üles publi peentesse eraruumidesse, kus Jacob ja Raff elasid, kui nad polnud oma kaunis Polhampton Sandsis asuvas kodus. Ülemisele korrusele jõudes hiilis Rosa kikivarvul ukseni ja piilus sisse.

„Oh taevakene!” hüüatas ta vaikselt, ilma et oleks isegi Jacobit tervitanud. „No vaata neid ometi!” ahhetas ta.

„Mind ei maksa, jah, tähele panna, mina olen kõigest öö otsa neile lapsehoidjat mänginud.” Jacob lõi eputavalt Rosa suunas käega ja surus tugevalt Joshi oma.

Rosa kükitas maha, et piiluda Printsessi mõnusesse vaipu täis puuri. „Oii, nad on ju täpsed Kuuma koopiad,” sosistas ta. „Nii nunnud! Kõigest kaks?”

„Jah, kaks väikest poissi, jumal tänatud. Ühest emasest on selles majapidamises rohkem kui küllalt.” Josh vappus naerust, Jacob aga jätkas: „Üllatav, et nad ta tillukesse kõhtu ära mahtusid – tänu sinu tiirasele koerale, kes teda nii noorest peast ära kasutas.”